

Књига пророка Данила - Сто осамдесет и седми

Откривење Лава: од Панијума до коначног запечаћења

Jeff Pippenger

2024-04-17

Када Исус скида печат са једне пророчке истине, Он је представљен као Лав из племена Јудина; и у Кесарији Филиповој Лав из племена Јудина почео је да скида печат са истине „да њему ваља ићи у Јерусалим, и много пострадали од старешина и првосвештеника и књижевника, и бити убијен, и трећи дан устати“. Те истине су у сагласју са поруком коју је Он скинуо с печата на почетку времена запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде, а затим опет на крају тог истог раздобља. Те истине су у сагласју са поруком представљеном у стиховима тринаест до петнаест једанаесте главе Књиге пророка Данила.

Када Он открије ту истину сто четрдесет и четворици хиљада, Он то чини кроз методологију ред по ред, јер се тамо налазе „кључеви“ за царство Божје. Те истине морају бити поједене, јер су оне кључеви за царство Божје, а царство Божје треба да буде унутар Његовог народа.

А кад Га фарисеји запиташе када ће доћи царство Божје, Он им одговори и рече:
Царство Божје не долази тако да се може запазити; нити ће се казати: Ево га овде! или:
Ево га онде! јер, где, царство Божје је у вама. Лука 17:20, 21.

И демони верују, и дрхте; јер није довољно једноставно веровати „истини“. Она мора постати део тебе, као што је то физичка храна која се једе. У историји стихова тринаест до петнаест, Лав из племена Јудина отвара истине повезане са ускоро долазећим законом о недељи, и те истине утискују печат на чела мудрих девојака, унапред, пре наилазеће кризе. Лав из племена Јудина врло је добро знао сведочанство шеснаесте главе Јеванђеља по Матеју, и Његова посета Кесарији Филиповој била је усклађена са Даниловим сведочанством о Панијуму, и Он је знао да сенка крста под којом су Он и Његов ученик стајали у Кесарији Филиповој представља сенку долазећег закона о недељи у историји Његовог народа последњих дана.

Од тада поче Исус показивати својим ученицима да Њему ваља ићи у Јерусалим, и много пострадали од старешина и првосвештеника и књижевника, и бити убијен, и трећи дан васкрснути. Тада га Петар узме на страну и поче га корити, говорећи: Боже сачувај, Господе; то неће бити с Тобом. А Он се окрену и рече Петру: Иди од мене, Сатано; ти си ми саблазан, јер не мислиш оно што је Божје, него што је људско. Тада Исус рече својим ученицима: Ако ко хоће за мном да иде, нека се одрекне себе, и узме крст свој, и иде за мном. Јер ко хоће душу своју да сачува, изгубиће је; а ко изгуби душу своју мене ради, наћи ће је. Јер каква је корист човеку ако сав свет задобије, а души својој науди? Или шта ће човек дати у замену за душу своју? Јер ће Син Човечији доћи у слави Оца свога с анђелима својим, и тада ће узвратити свакоме по делима његовим. Заиста вам кажем:

има неких међу овима што стоје овде који неће окусити смрти док не виде Сина Човечијега где долази у царству своме. Матеј 16:21–28.

Прво, и стога, на основу правила првог помињања, најважније што је Исус рекао Својим ученицима о страдањима крста јесте да ће и они морати да узму свој сопствени крст ако изаберу да Га следе. Сестра Вајт јасно каже да је крст уједно и јарам. Јарам и крст су симболи човекове личне воље, и све зависи од правилног упражњавања воље. Сила која подупире Божји храм јесте Јагње које беше заклано и обешено на „стуб“. Заклано Јагње представља распеће ниже телесне природе, а „стуб“ на који је мртво тело обешено јесте воља. Христос је пружио Свој пример како се побеђује тиме што је Своју вољу увек држао у покорности вољи Свога Оца, и зато што је извршио то дело, сео је са Својим Оцем на престо. Симбол побеђивања јесте заклано Јагње обешено на стубу. Све ове истине непосредно су повезане са онима који су представљени као Петар.

Филаделфији, представљеној егзетерским шатором, каже се:

Ономе који победи учинићу стубом у храму Бога свога, и више неће изаћи напоље; и написаћу на њему име Бога свога, и име града Бога свога, новог Јерусалима, који силази с неба од Бога свога; и написаћу на њему своје ново име. Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама. Откривење 3:12, 13.

Онај који победи као што је Христос победио примиће ново име, као што га је примио Симон Варјона, и постаће стуб у храму Божјем, као што је Христос Јагње заклано које је било подигнуто на стубу у храму Божјем. Када победе као што је Христос победио, и они ће сести на престо у небеским местима, као што је и Христос сео.

Лаодикији, представљеној шатором у Вотертауну, каже се:

Ево, стојим на вратима и куцам: ако ко чује мој глас и отвори врата, ући ћу к њему, и вечераћу с њим, и он са мном. Ономе који победи даћу да седи са мном на престолу моме, као што и ја победих и седох с Оцем својим на престолу његовом. Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама. Откривење 3:20–22.

Прва истина коју је Исус саопштио ученицима када је почео да им открива страдања крста била је истина да људи морају победити управо онако како је Он дао пример победе. Људи морају распети тело са страстима и пожудама. Када се то учини, биће посађени на небеским местима.

И када смо били мртви у гресима, оживе нас заједно с Христом, (благодаћу сте спасени), и с Њим нас заједно васкрсе и заједно посади на небесима у Христу Исусу. Ефесцима 2:5, 6.

Након што је изложио истину о распећу, у смислу личне одговорности, Лав из племена Јудиног додао је још једну истину која се односи на последње дане.

Јер каква је корист човеку ако сав свет задобије, а души својој науди? Или шта ће човек дати у замену за душу своју? Јер ће Син човечији доћи у слави Оца својега с анђелима

својим; и тада ће свакоме узвратити по делима његовим. Заиста вам кажем: има неких међу онима што овде стоје који неће окусити смрти док не виде Сина човечијега где долази у царству своме. Матеј 16:26–28.

Када порука Поноћног поклича буде откривена од Лава из племена Јудина у завршном раздобљу запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, биће неких који неће умрети. Тада се Он посебно обратио сто четрдесет и четири хиљаде, Свом народу последњих дана који не окуша смрти. Стога је, шест дана после Своје посете Кесарији Филиповој, Лав из племена Јудина открио истину која је требало да ојача Његове ученике за надолazeћу кризу крста, али је још важније говорила о ускоро долазећем недељном закону.

И после шест дана узео Исус Петра, Јакова и Јована, брата његова, и изведе их на високу гору. И преобрази се пред њима: и лице његово засија као сунце, а хаљине његове постадоше беле као светлост. И гле, указаше им се Мојсије и Илија, који говораху с њим. А Петар одговори и рече Исусу: Господе, добро нам је овде бити; ако хоћеш, да начинимо овде три сјенице: теби једну, и Мојсију једну, и Илији једну. Док он још говораше, гле, сјајан облак заклони их; и гле, глас из облака који говораше: Ово је Син мој љубљени, који је по мојој вољи; њега послушајте. И чувши то, ученици падоше ничице и уплашише се веома. А Исус приступи, дотаче их се и рече: Устаните, и не бојте се. А они, подигавши очи своје, не видеше никога до Исуса сама. И кад силажаху с горе, заповеди им Исус говорећи: Никоме не казујте ово виђење док Син човјечији не устане из мртвих. И запиташе га ученици његови говорећи: Зашто, дакле, књижевници кажу да Илија треба најпре да дође? А Исус одговори и рече им: Илија ће заиста најпре доћи и уредити све. Али вам кажем да је Илија већ дошао, и не познаше га, него учинише с њим што хтедоше. Тако ће и Син човјечији пострадавати од њих. Тада разумеше ученици да им је говорио о Јовану Крститељу. Матеј 17:1–13.

U ovom odlomku Lav iz Judinog plemena otpečaćuje istine koje zapečaćuju sto četrdeset i četiri hiljade neposredno pre završetka vremena probe, jer je „vreme blizu“. On je najpre ukazao na stradanje krsta i predstavio to iskustvo kao presudnu razliku između jedne grupe koja bi odbila da upotrebi svoju volju u raspeću tela i grupe koja bi sledila Hristov primer. Zatim im je izneo da oni predstavljaju poslednji naraštaj istorije zemlje, kada će biti ljudi koji će živeti od vremena otpečaćenja koje se dogodilo 11. septembra 2001. godine pa sve do Njegovog povratka.

Затим им је показао виђење Свога прослављеног бића, а с Њим су били Мојсије и Илија. Порука запечаћења која је отпечаћена јесте Откривење Исуса Христа, које је повезано с Мојсијем и Илијом, и та порука је почела да се отпечаћује у јулу 2023. године, када су два сведока из једанаестог поглавља Откривења, који су Мојсије и Илија, били утврђени, ред по ред, као симболи који су представљали запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде. Када су тројица ученика видела виђење и чула Божји глас, „падоше ничице и веома се уплашише. И приступивши Исус, дотаче их се, и рече: Устаните, и не бојте се.“

Виђење које су видела тројица ученика представља виђење Христове славе у последњим данима, и стога је то исто виђење које је Данило видео у десетом поглављу.

И ја Данило сам видех виђење; јер људи који беху са мном не видеше виђење; али велико дрхтање спопаде их, те побегоше да се сакрију. И остах сам, и видех ово велико виђење, и не оста у мени снаге; јер се красота моја у мени претвори у распаљивост, и не задржах снаге. Али чух глас речи његових; и кад чух глас речи његових, падох у дубок сан на лицу своме, с лицем према земљи. И гле, рука ме се дотаче, и подиже ме на колена моја и на дланове руку мојих. И рече ми: Данило, мили човече, разуми речи које ти говорим, и стани право; јер сам сада к теби послан. И кад ми изговори ту реч, стадох дрхћући. Тада ми рече: Не бој се, Данило; јер од првога дана кад си управео срце своје да разумеш и да се понизиш пред Богом својим, услишене беху речи твоје, и ја дођох ради речи твојих. Данило 10:7–12.

Виђење преображења у Матеју, седамнаестој глави, јесте огледално виђење Данила, десете главе, које се збива када васкрсавају мртве суве кости Језекиљеве. То виђење, и с њим повезана порука, откривају две класе богомољаца, једну у ексетерском шатору, а другу у вотортаунском шатору, који је Јеремијин збор ругача и Јованова синагога Сатанина. Као што је било са дејствима тог виђења у Даниловом сведочанству, тако исто и: „кад ученици чуше, падоше ничице и уплашише се веома. И приступивши Исус, дохвати их и рече: Устаните, и не бојте се.“ Виђење је у оба случаја било и чујно и видљиво, и у оба примера произвело је страх. У оба сведочанства био је потребан „додир“ ради укрељења.

Виђење преображења било је доказ, између осталог, да Реч Божја никада не изневерава, јер је у шеснаестој глави Матеја, у последњем стиху, Исус рекао: „Заиста вам кажем: има неких међу овима што стоје овде који неће окусити смрти док не виде Сина човечијега где долази у царству своме.“ Преображење је било приказ доласка „Сина човечијега“ у Његовом царству.

„Мојсије на гори преображења био је сведок Христове победе над грехом и смрћу. Он је представљао оне који ће изаћи из гроба о васкрсењу праведних. Илија, који је био узнет на небо а да није видео смрти, представљао је оне који ће живи бити на земљи приликом Христовог другог доласка, и који ће бити ‘промењени, у једанпут, у трен ока, у последњој труби;’ када ‘ово смртно треба да се обуче у бесмртност,’ и ‘ово распаљиво треба да се обуче у нераспаљивост.’ 1. Коринћанима 15:51–53. Исус је био одевен светлошћу неба, као што ће се појавити када дође ‘други пут, не због греха, него на спасење.’ Јер ће доћи ‘у слави Оца својега с анђелима светима.’ Јеврејима 9:28; Марко 8:38. Спаситељево обећање ученицима сада се испунило. На гори је будуће царство славе било представљено умањеном сликом,—Христос Цар, Мојсије као представник васкрслих светих, а Илија преведених.“ Чежња векова, 421.

Истина о запечаћењу обухвата и препознавање да су сто четрдесет и четири хиљаде они који су представљени у седмој глави Откривења, који не умиру, и који су представљени Илијом; и да је велико мноштво у седмој глави Откривења оно које је представљено Мојсијем, које умире. Једна група је позвана при првом гласу осамнаесте главе Откривења, а друга група је позвана при другом гласу осамнаесте главе Откривења.

После додиром, Исус је дао даље упутство ученицима када је рекао: „Никоме не казујте ово виђење док Син човечији из мртвих не устане.” Виђење преображења, које је виђење огледала, и Исаијино виђење у шестој глави, и Павлово виђење док је био на трећем небу, и Језекиљево виђење точкова усред точкова, било је запечаћено од Лава из племена Јудина, све до после Христовог васкрсења.

Христово васкрсење представља васкрсење двојице сведока који су били са Христом у управо том виђењу, и они је требало да васкрсну у јулу 2023. године. У том тренутку порука о запечаћењу била би откривена двојици сведока из Откривења једанаест и двома групама верних, и била би постављена у контекст виђења огледала Христове славе на крају света.

Порука о печатењу такође ће бити постављена у оквир прва три стиха првог поглавља Откривења, где је изложен ланац комуникације, који представља сједињење божанства са човечанством, у поступном процесу на који се порука о печатењу износи онима који су кандидати да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде.

Поступни процес ишао је од Оца, ка Сину, ка анђелу Гаврилу, ка Јовану, ка црквама. Од божанског Оца, ка божанском и људском Сину, ка непалом створењу (Гаврилу), ка палом створењу (Јовану), ка црквама које су у Азији (свету). Тих пет корака изричито су означени већ при самом првом помињању Откривења Исуса Христа, а одрицати било који корак значи одрицати их све.

У сагласности с тим откривењем, ученици тада упиташе Исуса: „Зашто, дакле, књижевници говоре да Илија најпре мора доћи? А Исус одговарајући рече им: Илија ће заиста најпре доћи и обновити све. Али кажем вам да је Илија већ дошао, и не познаше га, него учинише с њим шта год хтедоше. Тако ће и Син човечији пострадавати од њих.“ Тада ученици разумеше да им је говорио о Јовану Крститељу.

Пророчка улога Јована Крститеља и Јована Откривења представља елемент поруке о запечаћењу, а они у шатору у Вотертауну који су изабрали да занемаре поруку Самуела Сноуа представљају оне који нису вољни да признају да Господ бира људе које Сам изабира. Глас који је био изабран 1989. године, који је први објавио своју поруку двеста двадесет година после 1776, 1996. године, који је био стражар што је препознао да је треће тешко дошло 11. септембра 2001, који је изнео грешну поруку од 18. јула 2020, јесте део поруке о запечаћењу, а његова улога представљена је Јованом Крститељем.

Ово проучавање наставићемо у следећем чланку.

„Видела сам једну скупину која је стајала добро заштићена и чврста, не дајући никаквог повода онима који би хтели да поколебају утврђену веру тела. Бог их је посматрао с одобравањем. Била су ми показана три корака — прва, друга и трећа анђеоска вест. Анђеоски који ме је пратио рече: ‘Тешко ономе ко би померио и један камен или покренуо и једну иглу у овим вестима. Право разумевање ових вести од животне је важности. Судбина душа зависи од начина на који се оне примају.’ Поново сам била проведена кроз ове вести и видела сам колико је скупо Божји народ платио своје искуство. Оно је

било стечено кроз многа страдања и жесток сукоб. Бог их је водио корак по корак, све док их није поставио на чврсту, непомичну платформу. Видела сам појединце како прилазе платформи и испитују темељ. Неки су с радошћу одмах ступили на њу. Други су почели да налазе мане темељу. Желели су да се изврше побољшања, па би онда платформа била савршенија, а народ много срећнији. Неки су сишли с платформе да би је испитали и изјавили да је погрешно постављена. Али видела сам да је готово сав народ чврсто стајао на платформи и подстицао оне који су били сишли да престану са својим притужбама; јер Бог је био Главни Градитељ, а они су се борили против Њега. Они су износили дивно Божје дело које их је довело до чврсте платформе, и сложено су подизали очи ка небу и громким гласом прослављали Бога. То је утицало на неке од оних који су се жалили и напустили платформу, те су се они, понизна изгледа, поново попели на њу.“

„Била сам упућена натраг на објављивање Христовог првог доласка. Јован је био послан у духу и сили Илијиној да припреми пут Исусу. Они који су одбацили Јованово сведочанство нису имали користи од Исусових учења. Њихово противљење поруци која је унапред наговештавала Његов долазак довело их је у положај у коме нису могли спремно да приме најснажније доказе да је Он био Месија. Сотона је навео оне који су одбацили Јованову поруку да оду још даље, да одбаце и разапну Христа. Чинећи то, довели су себе у стање у коме нису могли примити благослов на дан Педесетнице, који би их поучио путу у небеску светињу. Раздирање храмовне завесе показало је да се јеврејске жртве и обреди више неће примати. Велика Жртва била је принета и прихваћена, а Свети Дух који је сишао на дан Педесетнице пренео је мисли ученика са земаљске светиње на небеску, у коју је Исус ушао својом сопственом крвљу, да на своје ученике излије благодати Свога помирења. Али Јевреји су били остављени у потпуној тами. Изгубили су сву светлост коју су могли имати о плану спасења, и још су се уздали у своје бескорисне жртве и приносе. Небеска светиња заузела је место земаљске, али они нису знали за ту промену. Стога нису могли имати користи од Христовог посредовања у светињи.“

„Многи са užасом гледају на поступак Јевреја у одбацивању и распећу Христа; и док читају историју Нјеговог срамног злостављања, мисле да Га vole и да Га не би одrekli као Петар, нити би Га распели као Јевреји. Али Бог, који чита срца свију, ставио је на пробу ту љубав према Исусу за коју су тврдили да је осећају. Цело nebo посматрало је с најдубљим zanimанjem како је примљена порука првог анђела. Али многи који су тврдили да vole Исуса, и који су lili сузе док су читали извештај о крсту, rugали су се радосној vesti о Нјеговом доласку. Umesto да поруку prime с radoшћу, прогласили су је obmanом. Mrzели су one који су voleli Нјегово јављање и isključили ih из crkava. Они који су odbacили прву поруку нису могли имати користи од друге; нити им је koristio ponoћни poklič, који је требало да ih припреми да verом уђу с Исусом у Svetinju над светinjama небеске светинje. I odbacivanjem prethodne две поруке тако су помрачили свој разум да не могу videti никакву светлост у poruci treћег анђела, која показује put у Svetinju над светinjama. Videla sam да су, као што су Јевреји распели Исуса, тако и nazovне crkве распели ove поруке, и зато nemaju никаквог znanja о putу у Svetinju над светinjama, нити могу имати користи од Исусовог посредovanja тамо. Као Јевреји, који су prinosили своје бескорисне жртве, они uznose своје бескорисне молитве ka odeljenju које је Исус napustio; а Sotona, zadovoljan

tom obmanom, uzima na sebe religiozni karakter i umove tih tobožnjih hrišćana vodi k sebi, delujući svojom silom, svojim znacima i lažnim čudesima, da ih učvrsti u svojoj zamci. Neke obmanjuje na jedan način, a neke na drugi. On ima različite zablude spremne da deluju na različite umove. Neki s užasom gledaju na jednu obmanu, dok drugu spremno prihvataju. Sotona neke obmanjuje spiritizmom. On takođe dolazi kao anđeo svetlosti i širi svoj uticaj po zemlji posredstvom lažnih reformi. Crkve se uznose i smatraju da Bog čudesno radi za njih, a to je delo drugoga duha. To uzbuđenje će iščeznuti i ostaviti svet i crkvu u gorem stanju nego pre.“

„Видела сам да Бог има искрену децу међу по имену адвентистима и палим црквама, и пре него што се излију зла, служитељи и народ биће позвани да изађу из тих цркава и радо ће примити истину. Сотона то зна; и пре него што буде упућен силни поклич трећег анђела, он подиже узбуђење у тим верским телима, да би они који су одбацили истину могли мислити да је Бог с њима. Он се нада да ће преварити искрене и навести их да мисле да Бог још увек делује за цркве. Али светлост ће засијати, и сви који су искрени напустиће пале цркве и стати уз Остатак.“ Early Writings, 258–261.